

μεταναστευτική πολιτική και στρατόπεδα συγκέντρωσης

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε για το πολιτικό καφενείο που διοργάνωσε η συνέλευσή μας στην Κατάληψη κυλικείο Οκτάγωνο στις 10/4/2014.

σπασμένο γρανάζι
**συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών/
αυτόνομων για την παρέμβαση στις σχολές**

Θα μας βρείτε κάθε Δευτέρα και Τετάρτη 13-15:00 στην εστία του πανεπιστημίου για επικοινωνία και ανταλλαγή έντυπου υλικού.
Η συνέλευσή μας είναι ανοικτή και πραγματοποιείται κάθε Τετάρτη στις 19:30 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο “επί τα πρόσω” (πατρέως 87) και κάθε πρώτη Τετάρτη του μήνα στη εστία του πανεπιστημίου την ίδια ώρα.

Μεταναστευτική πολιτική - ιστορική αναδρομή

Ήδη πριν τη δεκαετία του '90 είχαν ξεκινήσει οι απόπειρες που αποσκοπούσαν στην εγκληματικοποίηση της μεταναστευτικής κινητικότητας, ώστε να γίνει η ανεπίσημη είσοδος στη χώρα “λαθρομετανάστευση” και να συνδεθεί με την παραβατικότητα. Στις αρχές του '90 το κεφάλαιο συναντά τις ιδανικές συνθήκες (κατάρρευση ανατολικού μπλοκ, άνοιγμα συνόρων) ώστε να εκμεταλλευθεί φθηνό εργατικό δυναμικό, απορροφώντας όλο και περισσότερους μετανάστες στην παραγωγή. Στο πέρας των χρόνων η καπιταλιστική κρίση βάθαινε και έτσι η παραγωγή χρειαζόταν όλο και λιγότερους εργάτες, αφού δεν μπορεί να τους αναπαράξει ως τέτοιους στο σύνολο τους. Το κράτος λοιπόν για να μπορέσει να διαχειριστεί από τη μία τη συστημική κρίση κι από την άλλη το μεγάλο αριθμό μεταναστών εργατών ξεκινά να αντιμετωπίζει με στρατιωτικούς όρους το άνεργο, εξαθλιωμένο και δυνητικά επικίνδυνο αυτό κομμάτι της εργατικής τάξης. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο εφαρμόζονται προγράμματα στρατιωτικά και τεχνολογικά εξελιγμένα που επιτηρούν, φακελώνουν, επαναπροωθούν, συλλαμβάνουν, φυλακίζουν ή και δολοφονούν τους μετανάστες. Έτσι λοιπόν, βασισμένα τα κράτη στην τρομοκρατία των μεταναστών εργατών υποτιμούν την εργασία αλλά και την ίδια τους η ζωή τόσο, ώστε να δουλεύουν υπό την διαρκή απειλή της απέλασης και να μην μπορούν να αντιδράσουν σε τίποτα.

Ενδεικτικά παραθέτουμε:

Eurosur («Ευρωπαϊκό Σύστημα Επιτήρησης Εξωτερικών Συνόρων»): Δίκτυο δορυφόρων και μη επανδρωμένων τηλεκατευθυνόμενων αεροπλάνων που επιτηρούν τη Μεσόγειο με αισθητήρες, θερμικές κάμερες, κάμερες υψηλής ευκρίνειας και άλλα τεχνολογικά μέσα, εντοπίζοντας τα διάφορα σκάφη που κινούνται στην ευρύτερη περιοχή. Κάθε κράτος που συμμετέχει στο πρόγραμμα επικοινωνεί με τα άλλα εθνικά κέντρα και τη Frontex.

EES («Σύστημα Εισόδου-Εξόδου»): Πρόκειται για μία βάση δεδομένων στην οποία καταγράφονται βιομετρικά στοιχεία (φωτογραφίες, αποτυπώματα) υπηκόων “τριτοκοσμικών” χωρών που εισέρχονται νόμιμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μέσα από αυτό το σύστημα διάφοροι συνοριοφύλακες και ελεγκτές θα εντοπίζουν όσους συνεχίζουν να παραμένουν στην Ε.Ε. μετά τη λήξη των αδειών παραμονής τους.

Frontex («Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για τη διαχείριση της επιχειρησιακής συνεργασίας στα εσωτερικά σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης»): Ουσιαστικά αποτελεί ένα διευρωπαϊκό στρατοαστυνομικό σώμα που αποσκοπεί στη «φύλαξη» των ευρωπαϊκών συνόρων. Σε συνεργασία με τον ελληνικό στρατό είναι συνυπεύθυνη για μία σειρά επαναπροωθήσεων μεταναστών, πνιγμών καθώς και πολλών άλλων ατυχημάτων».

Δουβλίνο II: Κανονισμός που θεσπίστηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση και ορίζει πως ένας “παράνομος” μετανάστης που συλλαμβάνεται σε μία χώρα της Ε.Ε. δεν θα απελαύνεται όπως μέχρι πρότινος αλλά θα επιστρέφει στη χώρα από την οποία εισήλθε. Κατόπιν αυτή θα είναι υπεύθυνη για τη χορήγηση ασύλου στον αιτούντα.

Μιλώντας για τα εκτελεστικά όργανα αυτής της πολιτικής αξιοσημείωτος είναι και ο ρόλος των οργάνων «φύλαξης» των συνόρων στην όλη υπόθεση, ο οποίος είναι διπλός. Από τη μία είναι υπεύθυνοι για τη βίαιη διατήρηση του καθεστώτος και από την άλλη βάζουν τις βάσεις για τη μελλοντική τάξη πραγμάτων. Χτίζονται λοιπόν τα θεμέλια για το νέο ολοκληρωτισμό, που με βάση το νομικό καθεστώς δίνονται στα όργανα αυτά ντεσιζιονιστικά χαρακτηριστικά. Τους επιτρέπεται λοιπόν, να ανεβάζουν μόνα τους τον πήχη της βίας στο όνομα των εθνικών συμφερόντων, καλύπτοντας έτσι μελλοντικά ανάλογες ή και ακόμα πιο βίαιες συμπεριφορές και από την άποψη της τυπικής νομιμότητας.

Βέβαια οτιδήποτε αποτελεί εντολή του καθεστώτος απαιτεί και τα κατάλληλα τρικ ώστε να προσανατολιστεί κατάλληλα και να χωνευθεί μαλακά στις συνειδήσεις των θεατών. Η επικοινωνιακή διαχείριση από μεριάς κράτους σε πρώτο χρόνο εστίασε στην αποπολιτικοποίηση του γεγονότος βρίσκοντας τον υπαίτιο στο πρόσωπο του λιμενικού αντί του πραγματικού, που δεν είναι άλλο από το καθεστώς και την στρατηγική βίαιης καταστολής που εφαρμόζουν λιμενικοί και κάθε είδους μπάτσοι. Μια στρατηγική που περιλαμβάνει κυνήγι των σκαφών μέχρι την Τουρκία, βίαιη επαναπροώθηση, μέχρι και δολοφονία ανθρώπων.

Τα πιο πρόσφατα γεγονότα από μια λίστα χωρίς τέλος, διαδραματίστηκαν στις περιοχές Λαρπεντούζα, Λευκάδα, Φαρμακονήσι, Χίο και Λέσβο. Από αυτά τα γεγονότα, διαστάσεις θεάματος έλαβε αυτό του Φαρμακονησίου. Σταδιακά λοιπόν, είδαμε να χτίζεται ένα θέατρο σκιών - στις ειδήσεις των 8, στα πρωτοσέλιδα, στις συνεντεύξεις τύπου - αναγκαίο για την διαχείριση του γεγονότος. **Πράξη πρώτη:** το γεγονός ανοίγεται με βουλευτές του Σύριζα και μέλη του ΟΗΕ που αναλαμβάνουν το ρόλο του ειδήμονα, έτσι ώστε οι θεσμικοί όροι να αποτελέσουν αρυντική γραμμή απέναντι στην οργή του αλληλέγγυου κόσμου. **Πράξη δεύτερη:** οι εξουσιαστές ανάγουν το γεγονός σε τυχαιότητα, αποκόπτοντάς το απ' τα εκατοντάδες που προηγήθηκαν, νίπτοντας τις χείρας τους και διαφωνώντας με την τακτική αλλά όχι με τη στρατηγική που ακολουθείται (με απλά λόγια, καλή η απέλαση και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά με το μαλακό οι δολοφονίες). **Πράξη τρίτη:** το μιντιακό άνοιγμα στη σοκαρισμένη κοινωνία. Το γεγονός αποπολιτικοποιείται και παίρνει ανθρωπιστικούς όρους, και οι εικόνες βαναυσότητας δεν καταγγέλλουν, αλλά διαφημίζουν και φυσικοποιούν την αναγκαιότητα του ολοκληρωτισμού. Τα ίδια μέσα που προβάλλουν την εικόνα του πατέρα που κλαίει για την χαμένη του οικογένεια, τελείως τυχαία λίγες ώρες αργότερα θα γράψουν για την υπερσυγκέντρωση μεταναστών στα τουριστικά νησιά του Αιγαίου και για τα κομφορ των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Και οι εικόνες θα επαναληφθούν μέχρι το σύνηθες να γίνει λογικό. **Πράξη τέταρτη:** ο θεατής αλλάζει κανάλι, κατά προτίμηση σε κάτι πιο ελαφρύ. Ο στόχος επιτεύχθηκε, η τραγωδία στο Φαρμακονήσι έγινε πολύ μακριά για να αποτελέσει κάτι διαφορετικό από θέαμα.

Κι αν όλα αυτά φαίνονται σε κάποιους φασιστικές τακτικές, ξαφνικά σοκάρονται και αναρωτιούνται πώς αυτές είναι δυνατόν να επιβιώνουν ακόμα, η απάντηση είναι απλή. Το υπόβαθρο μπαίνει καθημερινά από τους φασίστες και το πλήθος ρατσιστών ελλήνων. Συντηρούν με το λόγο τους και τις πράξεις ένα αφιλόξενο και εχθρικό τόπο για τους μετανάστες και συμβάλλουν έτσι με τον τρόπο τους στην συστηματική εξόντωση και τρομοκράτηση των μεταναστών.

Στρατόπεδα συγκέντρωσης και κρατική διαχείριση των μεταναστών εργατών

Με την είσοδό τους στη χώρα οι μετανάστες εργάτες, αφού χαρακτηριστούν λαθραίοι και επικίνδυνοι, αν καταφέρουν να γλιτώσουν από την πλέον καλά οχυρωμένη Ευρώπη και εισέλθουν στον ελλαδικό χώρο, τους περιμένει η απρόκλητη εργασιακή εκμετάλλευση αποτελώντας βορά στα νύχια των αφεντικών, μέσα ή έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Υποτιμάται βίαια η ζωή και η εργασία τους μέσα από την στρατιωτικοποιημένη διαχείριση που διαμορφώνεται τα τελευταία είκοσι χρόνια σε ολόκληρο τον ανεπτυγμένο κόσμο. Έτσι έρχονται τα στρατόπεδα συγκέντρωσης σαν “δημοκρατική” και νόμιμη λύση ελέγχου των εισερχόμενων μεταναστών. Αποτελούν χώρους διαχείρισης του εργατικού δυναμικού που πλεονάζει ανάλογα με τις ανάγκες των αφεντικών της εκάστοτε συγκυρίας.

Ανα την Ελλάδα, οι μετανάστες -και όχι μόνο- στοιβάζονται σε θεσμοθετημένα ή μη κολαστήρια. Συνολικά υπάρχουν 10 επίσημα στρατόπεδα συγκέντρωσης και δεκάδες άλλα άτυπα κέντρα κράτησης (κρατητήρια σε ΑΤ κ.α). Σ' αυτή τη σκακιέρα ολοκληρωτισμού η επόμενη στρατηγική κίνηση ήταν η κατάργηση του 18μηνου κράτησης, με αποτέλεσμα την επ' αόριστον κράτηση των μεταναστών από τη στιγμή που δεν θέλουν να απελαθούν στη χώρα τους (σύμφωνα με την πρόσφατη ομόφωνη γνωμοδότηση της 11ης Φεβρουαρίου με αριθμό 44/2014 του Νομικού Συμβουλίου του κράτους).

Για να ριζωθούν και να εδραιωθούν κοινωνικά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, προηγήθηκε μια συγκεκριμένη στρατηγική από μεριάς κράτους. Πρώτα λαμβάνει χώρα η **παρανομιμοποίηση των μεταναστών** και στη συνέχεια πετιούνται στον πάτο της εργατικής τάξης. Εξοστρακίζονται από το φάσμα του ορατού, εγκληματοποιείται η ίδια τους η ύπαρξη και αυτόματα κρίνονται παράνομοι επειδή δεν έχουν ένα κωλόχαρτο. **Νομιμοποιείται, έτσι, η διαρκής εξόντωση και τρομοκράτηση που βιώνουν είτε από αφεντικά, είτε από φασίστες, είτε από μπάτσους.**

Η ανάδυση της οικονομικής κρίσης και η προσπάθεια ανασυγκρότησης του κοινωνικού ιστού στο όνομα της εθνικής ενότητας δίνει πάτημα στη ΧΑ να φτάσει στο 7%. Οι φασίστες βγαίνουν, λοιπόν, από τα λαγούμια τους, μαχαιρώνουν μετανάστες σε δρόμους και πλατείες. Ξαφνικά αυτό αρχίζει να παίζει πολύ στα μίντια, διαμορφώνοντας ένα κλίμα τρομοκρατίας και εξυπηρετώντας τις προσταγές του κράτους. Και κάπως έτσι εμφανίζονται οι επιχειρήσεις σκούπα, όπως ο “ξένιος δίας”, και τα “κέντρα φιλοξενίας μεταναστών”. Όταν ο φασίστας μαχαιρώνει έρχεται το δημοκρατικό κράτος να δώσει τη λύση και να εξασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη στοιβάζοντας τον μετανάστη σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης υπό άθλιες συνθήκες. Παράλληλα με την τρομοκρατία που σπέρνει η ΧΑ, πλασάρεται μιντιακά η θεωρία των δύο άκρων που τοποθετεί από τη μία αγωνιστές κι από την άλλη φασίστες δολοφόνους. Κάπως έτσι, σ' έναν πόλεμο μεταξύ δύο συμμοριών -όπως παίζει στα δελτία των 8- έρχεται το κράτος να επιβάλει την τάξη για να διασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη. **Στρατόπεδα συγκέντρωσης, ξυλοδαρμοί μεταναστών και πολλά πολλά άλλα νομιμοποιούνται πλήρως στο όνομα της ασφάλειας των πολιτών.**

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ευόδωσαν σε μια περίοδο που είχε διαμορφωθεί πολύ καιρό πριν από το ίδιο το κράτος. Είναι άλλη μια φασιστική πρακτική του κράτους που νομιμοποιήθηκε πάνω στο διάχυτο κλίμα φόβου-ανασφάλειας και τον ρατσισμό μερίδας της κοινωνίας. Η μεθοδολογία είναι απλή. Φασίστες, ΜΜΕ, κομματικοί εκπρόσωποι (δεξιοί και

αριστεροί) και “αγανακτισμένοι” πολίτες ξερνάνε 24ωρα ολόκληρα ρατσιστικούς οχετούς. Οι μετανάστες περίτεχνα απογυμνώνονται από την ιδιότητα του εργάτη και αποκτούν αυτή του λαθραίου, του βρώμικου, του εγκληματία, του ανθρώπου-σκουπιδιού. Διαχωρίζονται έτσι από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο, στο οποίο πλέον υπάρχουν μόνο έλληνες, καθαροί και νόμιμοι. Δημιουργούνται, έτσι, δύο σύνολα. Αυτό των έγκλειστων και των εν δυνάμει έγκλειστων μεταναστών και αυτό της υπόλοιπης κοινωνίας. Αυτός ο διαχωρισμός συμβάλλει στην υποτίμηση και τον ευτελισμό των μεταναστών και συγκροτεί το δεύτερο σύνολο εθνικά, αντί να το διαχωρίζει ταξικά.

Γενικά, σε περιόδους κρίσης του καπιταλισμού μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας είτε συντηρητικοποιείται είτε ριζοσπαστικοποιείται και γίνεται επικίνδυνο για την κυριαρχία. Σ' αυτό το πλαίσιο, το κράτος προσπαθεί με την δημιουργία εσωτερικών εχθρών και την καλλιέργεια αντιλήψεων που εξασφαλίζουν τη αναπαραγωγή του, να αποπροσανατολίσει από τις ταξικές αντιθέσεις, ώστε να διασπάσει την εργατική τάξη και να μπορέσει να τη διαχειριστεί. Γι' αυτόν τον λόγο και έχει υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια το δόγμα της μηδενικής ανοχής σε κάθε έναν που περισσεύει, σε κάθε έναν που παύει να είναι αποδοτικός και έρχεται σε ρήξη με τις επιταγές της κυριαρχίας. Σ' αυτή τη στρατηγική εμπίπτουν και η στοχοποίηση των μεταναστών, αλλά και η δημιουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Βλέπουμε τις ολοκληρωτικές πρακτικές του κράτους να καθιερώνονται και να συνηθίζονται και μάλιστα με αρκετή επιτυχία. Κι αυτό τι μπορεί να σημαίνει; Ότι μια επιτυχημένη μέθοδος που δοκιμάστηκε πάνω σε μια ομάδα ανθρώπων, μπορεί πολύ εύκολα να διευρυνθεί και σε άλλες. Πιο εύκολα για παράδειγμα θα χρησιμοποιηθούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για άστεγους, τοξικοεξαρτημένους (επιχείρηση “Θέτις”) και μετανάστες, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι θα σταματήσουν σε αυτούς. Μπορεί σε πρώτη φάση ο σκοπός να είναι ο έλεγχος και η διαχείριση των μεταναστών εργατών, αλλά απώτερος σκοπός είναι η διαχείριση ολόκληρης της εργατικής τάξης. Και μπορεί η αφομοίωση σαν μέσο καταστολής των εργατών να λειτούργησε εξαιρετικά, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι οι τρόποι και τα μέσα καταστολής δεν ανασυγκροτούνται σύμφωνα με τις ανάγκες των αφεντικών.

Η λειτουργία των κέντρων κράτησης είναι διπλή. Από τη μία είναι αποθήκες εργατικού δυναμικού με τους φυλακισμένους μετανάστες να είναι διαθέσιμοι στις ανάγκες των ντόπιων αφεντικών, δηλαδή βγαίνουν-δουλεύουν-ξαναμπαίνουν, μετατρέποντας ολόκληρη τη χώρα σε ένα άτυπο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ταυτόχρονα, η δεύτερη λειτουργία τους είναι η τρομοκράτηση των μη φυλακισμένων μεταναστών οι οποίοι ζουν σε μόνιμο καθεστώς ημιπαρανομίας υπό τη διαρκή απειλή της φυλάκισης και της απέλασης, δουλεύοντας χωρίς να μπορούν να αντιδράσουν σε τίποτα. Έλα όμως που η άμεση απέλαση δεν περιλαμβάνεται στο πλάνο της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του κράτους για όλους τους μετανάστες. Ο λόγος που συμβαίνει αυτό είναι ξεκάθαρος. **Θέλουν τους μετανάστες φυλακισμένους σε στρατόπεδα-πηγές φτηνού εργατικού δυναμικού, ανα πάσα στιγμή διαθέσιμους και κατ-αναλώσιμους.**

Η κυριαρχία, αφού αποκόβει τους μετανάστες από το κοινωνικό σύνολο, φροντίζει και για τη σωματική και ψυχολογική εξόντωσή τους. Το “φιλόξενο” περιβάλλον που παρουσιάζεται από το κράτος και αναπαράγεται από τα καθεστωτικά ΜΜΕ δεν έχει καμία σχέση με την καθημερινότητα που βιώνουν οι μετανάστες στα στρατόπεδα. Οι μετανάστες ίσα που επιβιώνουν εξαιτίας των άθλιων συνθηκών σίτισης, στέγασης και υγιεινής. Κάθε είδους βία, σωματική ή λεκτική, είναι επιτρεπτή πίσω από τα τείχη των στρατοπέδων. Όλα αυτά είναι γεγονότα που ποτέ δεν γίνονται γνωστά και περιλαμβάνουν θάνατους μεταναστών είτε από υπερβολικό ξύλο, είτε από υπερβολική εξάντληση, είτε ακόμη από αυτοκτονίες γιατί δεν αντέχουν τις αισχρές συνθήκες διαβίωσής τους.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης χτίζεται άλλη μια τεράστια οικονομική επιχείρηση. Το κράτος εισπράττει κάθε χρόνο ευρωπαϊκά και κοινοτικά κονδύλια για τη διαχείριση “παράνομων” μεταναστών (ενδεικτικά αναφέρεται ότι για το διάστημα 2007-2020 το ποσό φτάνει στα 900.000.000 ευρώ). Είναι ένα καλοστημένο σχέδιο που ωφελεί τόσο τις πολυεθνικές όσο τους δήμους και τα ντόπια αφεντικά. Οι κατασκευαστικές εταιρίες παίρνουν υπέρογκα ποσά κρατικών κονδυλίων για να στήσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι τοπικές επιχειρήσεις, όπως security, supermarket, εταιρίες καθαρισμού κλπ. πλουτίζουν, λόγω των υπεράριθμων μεταναστών που φυλακίζονται εκεί. Βλέπουμε λοιπόν, ότι πίσω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης κρύβονται και μεγάλα οικονομικά συμφέροντα μέρος των οποίων απολαμβάνουν κι οι ντόπιοι.

παρένθεση: ένα χρονικό των εξεγέρσεων των κρατούμενων μεταναστών

[από τη συνέντευξη no lager]

22 Σεπτεμβρίου 2009

Εξέγερση εκδηλώνεται στο Κέντρο Κράτησης παράνομων μεταναστών στην Παγανή της Μυτιλήνης. Οι περίπου 600 ενήλικες και ανήλικοι κρατούμενοι καταλαμβάνουν τους ελεύθερους εξωτερικούς χώρους των παλιών αποθηκών όπου φιλοξενείται το κέντρο και διεκδικούν την άμεση απελευθέρωση τους.

24 Σεπτεμβρίου 2012

45 μετανάστες ξεκινούν απεργία πείνας στην Ξάνθη για τον χρόνο κράτησής τους, που είχε ξεπεράσει τους έξι μήνες. Η απεργία πείνας έληξε στις 28 Σεπτεμβρίου με διαβεβαιώσεις των αρχών ότι δεν θα κρατηθούν παραπάνω.

17 Νοέμβρη 2012

Εκατοντάδες κρατούμενοι μετανάστες προχωρούν σε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για την κακομεταχείριση σε βάρος του Ναβίτ Γιάσερ που χαροπάλευε και οι ανθρωποφύλακες του Ν.Δένδια αρνιόντουσαν να ενημερώσουν ώστε να του παρασχεθεί ιατρική περίθαλψη. Την πρώτη μέρα ξεκίνησε την απεργία πείνας το πρώτο στρατόπεδο και τη δεύτερη πάνω από πεντακόσιοι κρατούμενοι συμμετείχαν στην απεργία. Είχε προηγηθεί άγριο αναίτιο χτύπημα των αστυνομικών σε βάρος μουσουλμάνων μεταναστών την ώρα της προσευχής. Επιτέθηκαν αποκάλυπτα χτυπώντας με ρόπαλα μόνο και μόνο γιατί προσεύχονταν.

18 Νοεμβρίου 2012

Γίνεται εξέγερση στο Κέντρο Κράτησης Κορίνθου, όπου βρίσκονταν φυλακισμένοι 800 μετανάστες, η οποία κατεστάλη από τις δυνάμεις των Μ.Α.Τ. που βρίσκονται μόλις πλέον στο κέντρο κράτησης, με απολογισμό 10 τραυματίες και 24 συλληφθέντες.

23 Νοεμβρίου 2012

Μεγάλες διαστάσεις παίρνει η ένταση που δημιουργήθηκε στη Σχολή Αστυφυλάκων Κομοτηνής, όπου φιλοξενούνται παράνομοι μετανάστες. Οι κρατούμενοι μετανάστες που βρίσκονται εδώ και καιρό στο κέντρο κράτησης -περίπου 500 άτομα, κατά τη διάρκεια του προαυλισμού τους αρχίζουν να φωνάζουν συνθήματα, να σπάνε αντικείμενα, να καίνε στρώματα και να επιτίθενται εναντίον των αστυνομικών, διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες κράτησής τους.

4 Δεκεμβρίου 2012

Γίνεται εξέγερση στο Κέντρο Κράτησης Αμυδαλέζας, η οποία έληξε μετά από διαπραγμάτευση με τις Αρχές.

5 Δεκεμβρίου 2012

Εξέγερση μεταναστών που κρατούνται στο Φυλάκιο Έβρου σημειώθηκε το πρωί της Τετάρτης. Ομάδα των κρατούμενων προχώρησε σε διαμαρτυρία η οποία εξελίχθηκε σε εξέγερση από πλευράς τους αναγκάζοντας τις αστυνομικές δυνάμεις να παρέμβουν.

1 Ιανουαρίου 2013

Μετά τον άγριο ξυλοδαρμό ανήλικου στην Αμυδαλέζα ξεκινάει απεργία πείνας από 15 ανήλικους μετανάστες.

7 Φεβρουαρίου 2013

Γίνεται εξέγερση στο Κέντρο Κράτησης Φυλακίου εξαιτίας της μεγάλης διάρκειας κράτησης, με 8 συλληφθέντες των οποίων οι Αστυνομικοί ζήτησαν «την παραδειγματική τιμωρία».

12 Φεβρουαρίου 2013

Ξεκινάει απεργία πείνας των μεταναστών που κρατούνταν στο Α.Τ. Νίκαιας και διαμαρτύρονταν για τις άθλιες συνθήκες κράτησης και τον ξυλοδαρμό ενός μετανάστη από αστυνομικούς. Η απεργία πείνας κατεστάλη με άγριους ξυλοδαρμούς και μεταγωγές.

21 Φεβρουαρίου 2013

Ξεκινάει πάλι απεργία πείνας στο Κέντρο Κράτησης Αμυδαλέζας, η οποία κατεστάλη βίαια στις 23 Φεβρουαρίου από τα Μ.Α.Τ.

7 Μαρτίου 2013

Γίνεται ξανά απόπειρα εξέγερσης στο Φυλάκιο Έβρου, η οποία κατεστάλη άμεσα από τα Μ.Α.Τ.

28 Μαρτίου 2013

2 μετανάστες απειλούν να αυτοκτονήσουν από τη στέγη του Κέντρου Κράτησης Κορίνθου.

7 Απριλίου 2013

3 μετανάστες προσπαθούν να αυτοκτονήσουν στο Κέντρο Κράτησης Αμυδαλέζας, ενώ στις 8 Απριλίου περίπου 1.000 μετανάστες ξεκίνησαν απεργία πείνας.

10 Απριλίου 2013

65 μετανάστες στο Κέντρο Κράτησης Κορίνθου ξεκινούν απεργία πείνας, ενώ μετά τον ξυλοδαρμό ενός από αυτούς άρχισαν συγκρούσεις με την αστυνομία που κατέληξαν σε 47 συλλήψεις καθώς και σε χρήση χημικών εντός των θαλάμων

Απρίλιος 2013

Εκατοντάδες μετανάστες που κρατούνται σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης και αστυνομικά τμήματα εξηγείρονται ξεκινώντας απεργία πείνας, η οποία μέσα σε ένα 24ωρο εξαπλώνεται σε χώρους εγκλεισμού σ' ολόκληρη τη χώρα, με τη συμμετοχή περίπου 1.800 κρατούμενων.

24 Απριλίου 2013

12 Αφغانοί και 4 Σύριοι ξεκινούν απεργία πείνας στο λιμάνι της Μυτιλήνης, αρνούμενοι να δεχτούν το φαγητό που τους φέρνουν ντόπιοι εθελοντές οι οποίοι έχουν αναλάβει τη φροντίδα για τη σίτιση των μεταναστών και προσφύγων που μένουν στο λιμάνι.

23 Ιουνίου 2013

20χρονος μετανάστης από την Ακτή Ελεφαντοστού αυτοκτονεί στο αστυνομικό τμήμα των Γρεβενών, όπου κρατούνταν για να «επαναπροωθηθεί» στη χώρα του.

12 Ιουλίου 2013

Ένας 26χρονος μετανάστης από το Πακιστάν βρίσκεται κρεμασμένος μέσα στην τουαλέτα του αστυνομικού τμήματος Σερβίων-Κοζάνης. Είχε συλληφθεί επειδή δεν είχε τα απαραίτητα χαρτιά για τη διαμονή του στη χώρα.

27 Ιουλίου 2013

Ο Αφγανός πρόσφυγας Μοχαμάντ Χασάν, φυλακισμένος με λοίμωξη του αναπνευστικού και αναπνευστική ανεπάρκεια στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Κορίνθου, πεθαίνει, για την ακρίβεια, ύστερα από έντεκα μήνες που του απαγορεύουν η μεταφορά του σε νοσοκομείο. Εκεί του δόθηκε έγγραφο «αποφυλάκισης» με εξάμηνη αναστολή της απέλασης για «τεχνικούς λόγους».

10 Αυγούστου 2013

Στο απομονωμένο και περίφρακτο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών της Αμυδαλέζας, με τον ένα χρόνο λειτουργίας του να στιγματίζεται από διαρκή σωματικά και ψυχικά μαρτύρια, οι μετανάστες εξηγείρονται : Πυρπολούν τα κοντέινερ, επιτίθενται στους δεσφώτες τους με πλαστικά μπουκάλια και χαλίκια, προσπαθούν να σπάσουν τις σιδερένιες πόρτες και τους φράχτες και δέκα από αυτούς βρίσκουν προσωρινά το δρόμο της ελευθερίας, έξω από αυτό που οι ίδιοι αποκαλούν «ελληνικό γκουαντάναμο».

24 Αυγούστου 2013

Πρόσφυγας από το Αφγανιστάν, σκαρφάζει στα κιγκλιδώματα του παραθύρου του δεύτερου ορόφου και πέφτει στο κενό από ύψος 5 μέτρων, με αποτέλεσμα να υποστεί πολλαπλά κατάγματα και να μεταφερθεί σοβαρά τραυματισμένος σε νοσοκομείο.

27 Αυγούστου 2013

Τον ξεσηκωμό των μεταναστών που βρίσκονται σε κέντρο κράτησης της Ορεστιάδας προκαλεί η ανακοίνωση πως θα παραταθεί η παραμονή τους εκεί. Αντιδρώντας σε αυτή την απόφαση 400 από αυτούς ξεκινούν απεργία πείνας από το πρωί της. Όλοι τους ζητούν ένα και μόνο πράγμα: την ελευθερία τους.

*Τους τελευταίους μήνες, έχουν γίνει δεκάδες απόπειρες αυτοκτονίας μέσα στα στρατόπεδα κράτησης, ενώ πολλά περιστατικά διαμαρτυρίας, αντίδρασης και επακόλουθης καταστολής αποκρόβονται συστηματικά από την αστυνομία και την κυβέρνηση.

Σε όλο αυτό το ρατσιστικό παραλήρημα που είναι κρατικά οργανωμένο, βλέπουμε τον κυρίαρχο λόγο από την πλευρά της δεξιάς να παρουσιάζει τους μετανάστες ως θύτες και από τη μεριά της αριστεράς ως θύματα. Από την πλευρά μας στεκόμαστε απέναντι στις λογικές που παρουσιάζουν τους μεταναστές ως θύματα της κυριαρχίας, ως αβοήθητα και άβουλα όντα που δεν μπορούν να ορθώσουν αντιστάσεις. Για εμάς το ζήτημα δεν είναι ανθρωπιστικό, είναι ταξικό. Αντιλαμβανόμαστε τους μετανάστες ως το πιο εξαθλιωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης. Προτάσσουμε τη συνειδητοποίηση των κοινών συμφερόντων των από τα κάτω, τη μεταξύ τους αλληλεγγύη, την κοινή οργάνωση (όπως η συλλογικοποίηση αλληλέγγυων και μεταναστών στην ΑΣΟΕΕ, η κοινή πορεία αντιεξουσιαστών και Αφγανών στην Πάτρα, η συνέλευση μεταναστών και προσφύγων “clandestina” στη Θεσσαλονίκη, η συγκέντρωση μικροπωλητών στην Ερμού και στην ΑΣΟΕΕ) και την απειρίθεια στους καταπιεστές τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί εξίσου η απεργία πείνας των 300 μεταναστών στην νομική, που δεν ζητούσαν μόνο την νομιμοποίηση όλων των μεταναστών αλλά και κοινές συνθήκες εργασίας για όλους τους εργάτες, Έλληνες και μη. Αξιοσημείωτοι είναι και όλοι οι αγώνες των φυλακισμένων μεταναστών, οι αντιστάσεις που ορθώνουν συλλογικά και εξεγείρονται, οι απεργίες πείνας που κάνουν στα κέντρα κράτησης διεκδικώντας τα αυτονόητα. Ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και κάθε φυλάκιση μετανάστη προτάσσουμε κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών. Αφού ο εχθρός και κατ' επέκταση το μέλλον είναι κοινό, ο αγώνας οφείλει να είναι συλλογικός.

**ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ**

ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

*φωτογραφία από τη διαδήλωση στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/τριών και τα κρατικά πογκρόμ του «Ξένιου Δία» [11.01.2014]